

מסורת הש"ס

(א) יִכְתוּב ב' יוֹשֵׁם נִסְמָן.
(ב) וְלִקְמָן י'. (ג) וְקִדְוִשִׁין
י': יוֹשֵׁם נִסְמָן. (ד) ב'.
(ה) בְּמִרוֹת מו'. (ו) וְעִיב
שִׁין לִדָּף ב'. (ז) וְיִקְרָא אֵל.

תגיות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חלל חלל
דוקא הוא הא: (ב) ד"ה
ולפתח וכו' ידות נדרים
בגדרים הוא: (ג) ד"ה
כינין וכו' וכן השאר והני
קא תשיב וכו' דנדר הכי
התורה אפרה: (ד) ד"ה מי
קמי וכו' וינין דאמרינן:
(ה) ד"ה ובכל תאמר וכו'
לא תאמר לשלמו הקיד:

הגהות מהר"ב

א] ר"ג ד"ה לנדוד נדר.
וכרס יחזרו נשן אחרי
מלחא דלחאי כנ"ס ט"ח
ויכנס לה קרא וכו'. ע"ה
עין בספר מק נתן נחם
זכחים דף כז ע"ה כלשון
רש"י ד"ה חין מלמד
מ"ס על דברי הרין אלה:

מוסף רש"י

[illegible]

פירוש הרא"ש

[illegible]

רע"י

כל כנויי פרק ראשון נדרים

הוא לאמרת דתנא לא דייק להי מפרש ברישא
 וליספא. בגווייה ולימי ברישא כל דיות נדרים (ג)
 הוי: כיווין לשון נכרים. דבהי לשונות נדרי נכרים
 גם שיש לשון שקורין לקרבן קונס ויש לשון שקורין
 נ השאר. (ו) (ומשנה)

אלא לאו דווקא וימנין מפרש ההוא דפתח ברישא וימנין ההוא דסליק מפרש ברישא ואיבעית אימא ידות ^אאידי דאתין מדרשא מפרש להון ברישא וליפתח הדין ברישא מיפתח פתח בכניוין דאורייתא ברישא והדר מפרש ידות דאתין ליה מדרשא הניחא למאן דאמר ^בכניוין לשון נכרים הן אלא למ"ד לשון שבדו להן חכמים להיות נודר בו מאי איכא למימר מי קתני ידות ולא חסורי קא מחסרת לה אקדים נמי ותני ידות כל ידות נדרים כנדרים וכל כינויי נדרים כנדרים ואלו הן ידות האומר לחבירו ואלו הן כינויי ^גקונם קונה קונם וידות היכא כתיב יאיש כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר לה' ותניא נזיר להזיר לעשות כינויי נזירות כנזירות וידות נזירות כנזירות אין לי אלא נזירות כנדרים מנין ת"ל איש כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר לה' מקיש נזירות לנדרים ונדרים לנזירות מה נזירות עשה בו ידות נזירות כנזירות אף נדרים עשה בהם ידות נדרים כנדרים ומה נדרים ^דעובר בבל יחל ובבל תאחר אף נזירות ^העובר בבל יחל ובבל תאחר ומה נדרים ^והאב מיפר נדרי בתו ^זובעל מיפר נדרי אשתו אף נזירות ^חהאב מיפר נזירות בתו ובעל מיפר נזירות אשתו מ"ש גבי נזירות דכתיב נזיר להזיר נדרים נמי הא כתיב לנדר נדר והיקיש למה לי אי כתב נדר לנדר כדכתב נזיר להזיר כדקאמרת לא צריך היקישא השתא דכתיב לנדר נדר ^טדברה תורה כלשון בני אדם הניחא למאן דאית ליה דברה תורה כלשון בני אדם אלא למאן דלית ליה דברה תורה כלשון בני אדם האי לנדר נדר מאי עביד ליה דריש ליה לעשות ידות נדרים כנדרים ומקיש נזירות לנדרים נזיר להזיר דריש ליה מלמד שהנזירות

ד"ר

[illegible]

מפרש הא דפסח ברישא. אלוש
כלומר שדייטן מווינן דאמרינן ברישא
(דף נה.) דלוזש ברכות. הילכך הא
מפרש לכו למפרש אתי למטעי ועולם
אי לא משום האי טעמא סדרה
דווקא לפרושי ההוא דפליק מניה.
ומקשינן והא כמה דבמה ויחא וכו':
אלא לאו דוקא (קסני) ומנין משא
וכו'. גיל דלפני משני סדרה משא
לאשמועינן דליכא קפידא במילתא
וכל משא דמני כדעני שפיר דמי
ולכא בהא מילתא משום ומתברר דמי
ערומיס (אזכ טו.) ואי בעית אימא
ידוע דלפניו ליה מדרשא וכו'. גיל
דכי קאמר ודאי דליכא קפידא
במילתא דקאמרת דבהא ליכא למחל
דמתייתא מחזכי שפיר מניה ומתני'
לא מחזא דמני ערומיס נקט לא
דווקא אקדים ידוע משום דלפניו
מדרשא: כי פסח פסח כנינוין
דאורייתא. שכן דרך התנא להתחיל
בדברים אידועיים והפסחים:
אלא למד' לשון שבדו חכמים לסיים
נודר בו. שחדשו מלכס מלשון
אשר נהא מלכו (ומלס א י:.) לסיים
נודר בו. מפרש לשון (דף י.) שאם
יאמר קרבן מקמי שמה חזיר את
השם דהשם סמוך גמי קרבן דכתיב
קרבן לה' ושמה חזיר את השם ולא
חזיר קרבן ומתלא שהוליד ש"ס לבעול
ולכן חדשו לשונות הללו: מאי איכא
למימר. דלשנ' דמלדווייתא נמי הכי
כמו שכתבתי במשנתנו אפי' הכי
אינן פשוטים יותר מידות כדי שיתחיל
בהם אדרבה ידוע פשוטי טפי דלחו
מדרשא: אקדים נמי ודאי ידוע
ברישא. השתא משום דתווקין הדרי
מתא' דנקט בפשיטותא ככולה סוגיין
דאי חסורי מחסרה ברישא דמתלא
לא מחסרה ואמרינן דלמד' לשון
שבדו חכמים הא ברישא מחסרה
ואמרינן דמפרש משא מאי דפסח ביה
דהאי ואי בעית אימא הי"ק דמשא
מיתיב משום דלפניו ליה מדרשא וכינוין
לאי אלף לשון שבדו חכמים: ה"ג לעשות
לפניו ידוע נזירות כנינויות. ול"ג
לפניו קרא ואי לשון חכמים הם היכי
נפקי מקרא: ומהו נדרים
אזכר נדר להביא קרבן איכא כל תאחר:
הכעל מימר נדרי אשמו: נדרי כסא.
דכתיב (ומתנן ג.) ואם הניא אביה אותה:
הכעל מימר נדרי נזיר להזיר. דלאו ארוחיה
דקרא הכי דלעולם המקור
ההוא למאן דאמר דברה תורה כלשון
בני אדם: דהא נפקא לה מהיסקישא
נזירות. ודכא על גב דמי עבדי לה
קיישא למא לי (ואי) משום דכי היכי
דאמרינן בריש פ"ק דקדושין קיישא
אפשר טרם וכתב לה קרא ובריש
אזכור נקט (ב"מ פה.) א' למרי' דאזכור
נדר מאי עבדי לה דלפשר לנחוי דלע"ג
דאקשינאו רחמנא סיון דכחז רחמנא ככל חד
בירושא לידוע למא ליה למתא לנאסמרי
ב"א איתקריה קיישא קא בעי למד' דלא
דכא לגדור דמי שמעין ליה לדידיה
דמפיק לכו לידוע מהקיישא דברייתא
לגדור נדר מאי עבדי ליה דלע"ג
דלפשר טרם וכתב לה קרא ככל דקשינן
דאמרינן השם פ"ק דקדושין גמי
מילתא דלפניו ברי' שתיבות

והדברים לא נפקי ממד קרא וכן לא קמי אלא מה נזירות פשה דיות נזירות כ"י וכתיב לא יזיר אדיר ב"י. והוא דרשינן מיניה דיות אכל השמא דכמיני לנזירי נדר דברה מורה מלשון דיות לית כאן ליגמא יתירא לדרשא: הניחא ל"ב ר"ת ב"י. פלוגמא בפ' אלו מציאות (דף 97 ע"ב):

עין משפט
נר מצוה

(א) מ"י פ"ח מהל' נדרים
הל' ה':
ב) מ"י פ"ה מהל' טירות
הל' כ"א:
ג) מ"י פ"ח מהל' נדרים
הל' ו' טוס"ע י"ד ס' ר"ל
טע"א:
ד) מ"י שם הל' ח טוס"ע
שם טע"ב:
ה) מ"י פ"ב מהל' טירות
הל' ח"א:

תורה אור השלם

ו. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם איש או
אשה כי יפלא לנדר נדר
נזיר להזיר ליה:
במדבר ו ב

תוספות

[illegible]